

další etapa univerzitního mesta kol'ko prvá a to výstavba univerzitnej koleje bola t. r. dokončená a slávnostne otvorená dňa 7. mája. —sk.—

Lektorát kriminalistiky navrhuje zříditi prof. Dr. Kallab při Ústavě pro trestní právo na právnické fakultě Masarykovy university v Brně. Lektorát se uvolil převzítí vrch. policejní rada Dr. Viktor S o b o t k a, náměstek policejního presidenta v Brně a šéf bezpečnostního oddělení, který je znamenitým odborníkem kriminalistickým. Lze doufati, že ministerstvo na tento návrh přistoupí, neboť se tu naskytá řídká příležitost výhodné spolupráce teorie a praxe, kdy náklady na zřízení tohoto lektorátu budou zcela minimální, neboť Dr. Sobotka se uvolil převzítí na sebe úkol i s opatřením veškerých vlastních pomůcek. Dr. Sobotka je nejen praktik, nýbrž i významný teoretik, jehož naši čtenáři poznali i z referátů o nedávných přednáškách. Právnické fakultě v Brně se tím dostane cenného doplnění, jež je vlastně podle slov navrhovatele nyní už nutností. Neboť bez základních znalostí kriminalistiky vycházejí doktoři práv z fakulty bez vědomostí, jež musí býti zcela obecné každému četnickému strážmistru i každému policejnímu inspektorovi. vr.

»**Silná ruka**« panuje v Německu dále. Badenská vláda propustila prof. Gustava R a d b r u c h a, čelného reprezentanta t. zv. jihoněmecké právně-filosofické školy, proslulého zejména klasickým dílem »Rechtsphilosophie«, o němž v tomto časopise bylo nedávno referováno. Prof. Radbruch politicky náležející straně sociálně-demokratické byl ministrem spravedlnosti v druhém Müllerově kabinetě. Kš.

K navrhované reformě jednacního řádu sněmoven. Mezi rozmanitými opatřeními, jež mají býti provedena v důsledku nynějších poměrů, uváděna jest i změna jednacích řádů obou sněmoven Národního shromáždění. Mimo jiné má býti obmezeno právo interpelační, zejména má býti čeleno »zneužívání« naléhavých interpelací. Zdá se, že tato snaha spočívá na nepochopení účelu interpelací vůbec, neboť možno-li našemu parlamentu v tomto směru něco vytknouti, jest to, že práv svých nevyužívá, nikoliv že by jich zneužíval. Není pochyby o tom, že právo interpelační jest jedním z nejdůležitějších práv každého zákonodárního sboru, neboť takovýmto způsobem může co nejúčinněji vykonávati kontrolu všech odvětví správy. Náš parlament převzal nevhodnou úpravu tohoto práva z jednacního řádu rakouské říšské rady z r. 1917 a bez pokusu o nápravu připustil, že z možnosti dotázaného člena vlády odpověděti ústně neb písemně, stalo se pravidlo, že na interpelace odpovídá se písemně. Pokud pak se jedná o interpelace naléhavé, jest všeobecně známo, že za naléhavou jest uznána interpelace jedině tehdy, jestliže vládní strany za souhlasu vlády se předem usnesly, že bude podána taková interpelace a o ní provedena rozprava. Jinak interpelacím opozičních stran jest naléhavost šmahem odpírána, takže posuzovány jsou jako obyčejné interpelace a jest skutečně záhadou, v čem by bylo možno spatřovati zneužívání tohoto práva. — Jestliže by na interpelačním právu mělo býti něco měněno, bylo by to spíše jeho rozšíření, než obmezení, nebo aspoň změna praxe v tom směru, že mělo by se státi pravidlem, aby na interpelace bylo odpovídáno ústně. Vztah příslušného ministra k obsahu interpelace je zajisté zcela jiný, má-li na interpelaci ústně odpovídati a svoji odpověď i obhajovati, než když prostě podepíše jako každý jiný správní akt v ministerstvu mu připravenou odpověď, jež se vytiskne a zapadne ve spoustě ostatních sněmovních tisků. Nebylo by nutno, aby o každé odpovědi byla prováděna rozprava, avšak odpovědi samotné, třeba sebe stručnější uvedly by členy vlády v užší kontakt se sněmovnami a oživily by zájem o plenární schůze, který, o čem nemůže býti pochyby, povážlivě upadl, ježto každý ví, že se v nich nestane nic, co by nebylo již předem dohodnuto a připraveno. Stálo by též za pokus oživit nepoužívané právo dotazu podle § 67 jedn. řádu poslanecké sněmovny (§§ 66 jedn. ř. senátu), což by bylo též ve shodě s úspornými tendencemi nynější doby, neboť by odpadl tisk dotazu i odpovědi. — Vývoj měl by tedy směřovati opačným směrem, než jakým

ohlašovaná opatření mají se bráti, neboť jakékoliv obmezení interpelačního práva neb přitůžení dosavadní praxe může mít za následek jedině zvýšení nezájmu o náš parlamentní život, neboť sněmovní plenum stalo by se pak ještě ve větší míře než dosud místem, kde se udílí pouze formální šankce něčemu o čem bylo již předem rozhodnuto jinde, a kde členové sněmoven pronášejí své monology, jež zůstávají bez ohlasu jak u ostatních členů sněmovny, tak i u širší veřejnosti. je.

Rozhlas bez soudní ochrany? V otázce teoretického rozboru této látky poukazujeme k článku dra Jana Drosta »Immisce a rozhlas« v čísle 6. běžného ročníku našeho časopisu publikovanému. Při nedostatku výslovné zákonné úpravy této látky spočívá všechna tíže správného nalézáni práva mezi stranami na vhodné aplikaci. Význam soudních rozhodnutí, hlavně stanoviska nejvyššího soudu, se zde projevuje nad jiné jasně. Laskavostí Radiojournalu se dostalo redakci opisů rozsudků okresního a krajského soudu v Košicích ve věci rušení poslechu radia, působeného elektrickým motorkem na vrtačce jistého zubního lékaře. Podáme zatím jen pro informaci stanovisko všech tří soudních stolic, jimiž tato záležitost proběhla. Okresní soud uložil žalovanému zubnímu lékaři pod pokutou, aby se zdržel rušení žalobcova příjmu a aby strpěl přimontování příslušného tlumiče rušícího jiskření. Soud zaujal kompromisní stanovisko potud, že uložil žalobci, aby nesl náklady této úpravy. Soud si v důvodech nezastírá nedostatek pozitivních předpisů v tom směru, ale rozhodl tak, jak uvedeno, v přesvědčení, že nárok žalobcův je s hlediska moderního života oprávněný, tím spíše, že nemožnost klidného poslechu má pro žalobce (obchodníka) v zápětí i hmotnou újmu (bursovní, tržní zprávy). Krajský soud v Košicích jako odvolací uznal oprávněnost původní žalobní prosby v celém rozsahu a uložil nadto žalovanému nésti též náklady, spojené s instalací tlumiče. Důvody jsou v podstatě stejné jako nahoře. Námitku žalovaného, že aktivně legitimována k tomuto sporu by byla jediné rozhlasová společnost (opíranou o analogii poruch v rozvodné síti elektráren) soud neuznal za správnou. Stanovisko nejvyššího soudu, který se jako poslední stolice věcí zabýval, vyjádřené v rozsudku z 18. května 1933, je úplně odchylné od názoru obou předchozích instancí. Žaloba byla zamítnuta, žalobce (kromě náhrady soudních nákladů) uznán povinným trpěti rušení svého příjmu, neboť nejv. soud neuznal možnost analogického užití soukromoprávních předpisů o rušení držby pro obor rozhlasu. Ve shodě s oběma předchozími stolicemi konstatoval nedostatek pozitivního předpisu o této látce, ale na rozdíl od oněch dospěl z toho k závěru, že tedy soudní ochrana nemůže býti žalobci v tomto případě poskytnuta. Pro užití ustanovení o t. zv. právech sousedských není zde potřebného úmyslu škoditi sousedovi výkonem svého práva. Dobrá rada k důvodům připojená, že totiž »vyrovnání protichůdných zájmů soudních stran upotřebením tlumiče záleží jen na dorozumění stran, vedeném zásadami slušného sousedského styku, nemůže se však státi cestou soudní«, bude snad napříště vodítkem při úvaze lidí, jakou cestou řešiti podobné spory, stěží ale povede k uspokojivému vyřízení toho konfliktu, při jehož příležitosti byla dána. Ochota k dorozumění mezi protivníky, kteří se svým sporem prošli tři instance, bude jistě minimální. Kert.

Osnova advokátního řádu byla vypracována ministerstvem spravedlnosti a rozeslána k připomínkovému řízení. Je ovšem pochybno, zda jde o ministerský návrh definitivní či zda ministerstvo spravedlnosti má nadto snad připravenou ještě řadu změn, které podstatně mohou změnití tvářnost osnovy, zejména pokud jde o místa osnovy, dotýkající se bodů stavovsky značně ožehavých. Nový advokátní řád má platiti pro celé území ČSR. Platnosti mají pozbyti zejména zákon č. 40/22 Sb. z. a n. (novela advokátního řádu), zák. 96/68 (advokátní řád) zák. 40/72 ř. z., zák. čl. XXXIV/74 o advokátním řádu, zák. č. XXVIII/1887, zák. č. XXIV/1907, zák. č. LIII/1913, zák. č. XXXV/1914. Osnova